

[Holger Eriksen.]

antage katastrofale former. Nu derimod får man altså en erklæring om, at det kan jo godt være, devalueringen vil komme til at virke i modsat retning. Jeg tror imidlertid ikke, der er ret mange, som regner med, at der vil komme et prisfald, i hvert fald ikke foreløbig, og hvis det ikke er tilfældet, falder argumentet her jo fuldstændig bort.

Det samme gælder i og for sig bemærkningerne om husleje-loven. Der er vel ingen, der venter eller tør håbe på, at der skal komme en nedsættelse af huslejen; altså er der i hvert fald ingen fare for, at vurderingen i dette tilfælde skal blive for høj. Det ærede medlem taler noget om, at det kan være, der indføres et huslejestop, også for de ejendomme, der ikke hidtil har været omfattet af et sådant stop. Jeg håber, der må komme noget i den retning, men det bliver da i hvert fald ikke i form af en sænkning af den gældende husleje, det bliver under alle omstændigheder blot det, som det ærede medlem selv siger, et stop, og det vil ikke foranledige noget fald i de pågældende priser.

Det eneste sted, hvor der måske kunne være risiko for faldende priser, er overfor de småejendomme, som har været skruet op til urimelige højder som følge af, at folk, der ønskede at flytte til byen, ikke kunne skaffe sig tag over hovedet på anden måde end ved at købe en sådan ejendom og derfor har været parat til at betale fantasipriser. Der er der konstateret et prisfald i den senere tid, og det vil vurderingsmyndighederne naturligvis tage med i betragtning, når de udfører vurderingerne.

Løvrigt var det ærede medlem også inde på, at zoneafgrænsningsloven kunne have nogen indflydelse, men føjede til, at dette argument nu i nogen grad var afsvækket. Jeg tror, det ærede medlem kunne have sagt, at det eksisterer slet ikke mere. Efter det ændringsforslag til grundværdistigningsloven, som det ærede medlem har fået kendskab til i dag, er der ikke mere tilbage af dette argument.

I det hele taget kredsede det ærede medlem meget stærkt omkring forslaget til grundværdistigningsskyld og erklærede, at det ville være en uretfærdighed mod ejerne, hvis det ikke nu blev gennemført. Jeg tror ikke, det ærede medlem vil bidrage til, at denne uretfærdighed ikke sker; men argumentationen er altså den, at loven om grundstigningsskyld vil medføre, at vurderingen bliver det, den skulle være, nemlig at den kommer til at ligge i nærheden af den faktiske pris, fordi ejerne selv vil være

interesseret i det, og så ville det altså være forfærdeligt, hvis det herefter skulle vise sig, at forslaget ikke blev gennemført, og at man altså havde ladet ejendommene vurdere til deres rigtige pris. Jeg kan ikke se noget forkert i det, og jeg tror også, jeg kan love det ærede medlem, at risikoen for, at loven om grundstigningsskyld ikke bliver gennemført, aldeles ikke er tilstede. Altså behøver det ærede medlem heller ikke af den grund at stille det foreliggende lovforslag.

Jeg finder altså ikke, der er noget som helst, der taler til fordel for forslaget, og jeg anbefaler, at det afvises.

Hans Conrad Koefoed: Det er jo for en gangs skyld et meget enkelt lovforslag, vi behandler; det går ganske simpelt ud på at udsætte den kommende 10. almindelige vurdering et år indtil 1. oktober 1951. I bemærkningerne til lovforslaget fremføres der en begrundelse for, at man har fundet anledning til at forelægge det. Det begrundes med en række forskellige usikkerhedsmomenter, som er tilstede, og som jeg synes man må indrømme er tilstede. Et af disse argumenter er usikkerheden overfor de følger, som kronesænkningen måtte få. Med hensyn til det sidste kan man måske være i tvivl om, hvorvidt forholdene er mere afklaret, dersom man venter et år. Men fra vor side indrømmer vi, at der findes en sådan række usikkerhedsmomenter, at vi af disse grunde — og også af andre grunde, som jeg senere skal komme til — kan tiltræde det forelagte lovforslag. Jeg vil dog gerne, inden jeg går videre, som praktisk vurderingsmand sige, at for os vil det altid rent arbejdsmæssigt være en fordel, at man får gjort rent bord engang imellem, hvert 5. år, gerne for mig hvert 4. år, det er absolut arbejdsmæssigt set en fordel for os.

Skulle forslaget alligevel ikke blive vedtaget, vil jeg gerne anmode om, at man overvejer det ønske, som mit partis formand fornylig på partiets vegne har fremsat om, at den 10. almindelige vurdering skattemæssigt ikke får virkning, hvad angår skat til staten. Vi er af den opfattelse, at vi i øjeblikket ikke trænger til en højere beskatning til staten på fast ejendom. Vurderingen skulle selvfølgelig og kunne også godt have virkning over for kommunale og amtskommunale skatter; promillen, der bruges dér, er jo bevægelig i forhold til det beløb, man har at udskrive skatten på. Og lige så selvfølgelig skulle den også have virkning som nulpunkt-vurdering for en eventuel kommende ny grundstigningsskyldlov.

Men som jeg allerede har sagt, har vi